

Ὁ μήπω ἀποπληχθεὶς, ὁ μήπω τελειωθεὶς πλεκόμενος :
Ἀπόδλεχτο τό 'χ' ἀκόμα.

ἀποπληξία ἡ, λόγ. κοιν. ἀποπνιξία Σῦρ. — ΓΞενοπ.
Κόσμος 68

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀποπληξία. Ὁ τύπ. ἀποπνιξία κατὰ
παρετυμ. πρὸς τὸ πνίγω.

1) Νόσος καθ' ἣν ἐπέρχεται παῦσις τῶν λειτουργιῶν
τοῦ ἐγκεφάλου ἐνθ' ἀν. : Ἀπέθανε ἀπὸ ἀποπληξία. Τοῦ 'ρθε-
-τὸν χτύπησε ἀποπληξία λόγ. κοιν. Τάχα πῶς ἤθελε ἀέρα
νὰ μὴ σκάσῃ, νὰ μὴν τοῦ ἔρθῃ ἀποπνιξία ΓΞενοπ. Κόσμος 68.
Συνών. ταμπλάς. 2) Νόσος τῶν ἀμπέλων καθ' ἣν μαραί-
νονται ἀποτόμως τὰ φύλλα καὶ οἱ βλαστοὶ ΓΣακελλοπ.
Παθήσεις 'ς τ' ἀμπέλι 43.

ἀποπλυδάκι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποπλύδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άκι.

Ἀποπλύδι 2, ὁ ἰδ. : Ἄσμ.

Βάλε με φαμεγιούρικο τὰ πόδια σου νὰ πλύνω,
μὰ γὼ γιὰ τὸ χατίρι σου τ' ἀποπλυδάκι πίνω
(φαμεγιούρικοις = ὑπηρέτης).

ἀποπλύδι τό, Ἄνδρ. Κέως Κρήτ. (Σέλιν. Χαν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπλένω. Περί τῆς παραγωγῆς ἰδ.
ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾷ 45 (1933) 359.

1) Τὸ ἐκ τῆς πλύσεως ἀκάθαρτον ὕδωρ Κέως. Συνών.
ἀποζούμι Α 2, ἀπόπλυμα 2, ἀποπλυσίδι 1, ξέπλυμα.
Πβ. ἀπόνερο 2. β) Τὸ ἐκ τῆς πρώτης πλύσεως τῶν
μαγειρικῶν σκευῶν καὶ πινακίων λιποβριθὲς ὕδωρ χρησιμο-
ποιούμενον εἰς τὴν τροφήν τῶν κατοικιδίων ζώων Ἄνδρ. :
Ρίξ' τοῦ χοίρου τ' ἀποπλύδια. Συνών. ἀπόπλυμα 2 δ.

2) Συνεκδ. τὸ μετὰ πόσιν ὑπολειπόμενον ἐν δοχείῳ
ὕγρον, οἶον οἶνος, ὕδωρ κττ. Κρήτ. (Σέλιν. Χαν. κ.ά.) :
Ἐμεῖς οἱ χωριῖτες τ' ἀποπλύδι μας πίνει δ-γ-εῖς τ' ἄλλου Σέλιν.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόπιμα.

ἀπόπλυμα τό, σύνθη. ἀπόπλυμ-μα Μεγίστ. ἀπό-
πλυμαν Πόντ. (Σάντ.) ἀπόπλυμ-μαν Μεγίστ. 'πόπλυμα
Εὔβ. (Στρόπον. κ.ά.) 'πόπλυμ-μα Ρόδ. Σύμ. 'πόπλυμ-μαν
Κύπρ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀπόπλυμα.

1) Περάτως τοῦ πλυσίματος Πελοπν. (Μάν.) : Βρά-
δασε κι ἀκόμα νὰ φτάσω 'ς τ' ἀπόπλυμα. Κοντεύετε ἢ ἀργάει
ἀκόμα τ' ἀπόπλυμα; 2) Ἀποπλύδι 1, ὁ ἰδ. σύνθη. :
Χύνω τ' ἀπόπλυμα ἢ τ' ἀποπλύματα σύνθη. || Ἄσμ.

Πήαινε, ζάπι, πήαινε, τσαρδέλλα βρομισμένη

το' ἀπόπλυμα τοῦ 'αρελλιού, καένας ἐν σὲ θέλει

Κάσ. β) Τὸ ὕδωρ διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἱερουργήσας ἱερεὺς
ἐπλυνε τὰς χεῖρας μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας μυσταγωγίας
Κύπρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόνιμμα 2. γ) Τὸ ὕδωρ με-
τὰ τὸ ὁποῖον πλύνεται τὸ ἅγιον ποτήριον μετὰ τὴν λειτουρ-
γίαν ἐνιαχ. Συνών. ἀπομύρωμα, ἀπόνιμμα 3. δ) Τὸ
ἐκ τῆς πλύσεως τῶν πινακίων λιποβριθὲς ὕδωρ Εὔβ.
(Στρόπον.) Θήρ. Κρήτ. (Βιάνν. Σητ. κ.ά.) : Δῶσ' τοῦ γου-
ρ'νοῦ νὰ πῆγ' τ' ἀποπλύματα Θήρ. Καὶ το' ἤδωκε κι ἦπινε
σὰ δὲ χοῖρο ἀπόπλυμα Βιάνν. Πλῦνε τὰ πιάντια νὰ βάλῃς
τ' ἀπόπλυμα τοῦ χοίρου νὰ τὸ πῆγ' Σητ. Συνών. ἀπο-
πλύδι 1 β. ε) Τὸ ἐκ τῆς πλύσεως τῆς σκάφης τοῦ ζυμώ-
ματος ἀμυλοβριθὲς ὕδωρ Μεγίστ. Νάξ. (Κινίδαρ.) Παξ. κ.ά. :
Κ' ἡ πλερωμή της ἦτο ποῦ ἔπαιρνε τὸ ἀπόπλυμα ποῦ πλένου
ἀὴ σκάφη Κινίδαρ. || Φρ. Ἀπόπλυμα τῆς σκάφης (τὸ τελευ-
ταῖον τέκνον) Μεγίστ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβυζαστάρι.

3) Τὸ ὕδωρ τὸ καταστὰν θολὸν διότι ἐβρόαχῃ ἐν αὐτῷ
ἄρτος Θήρ. 4) Ροφητὸν παρασκευάσμα ἐξ ὕδατος, πι-

τύρων, ὑπολειμμάτων ζύμης κττ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κορων.) :
Βάλε τὰ τριβίδια τοῦ προζυμιοῦ καὶ τὸ πιτεράκι δου, κάμε
μὰ 'νχὰ ἀπόπλυμα καὶ πότισε τὸ 'ουρ'νάκι (γουρουνάκι)
Ἀπύρανθ. Πλῦνε τὴ σκουτέουα μὲ μὰ 'νχὰ τοῖρο νὰ κάμῃς
ἀπόπλυμα νὰ ποτίσῃς τοοὶ σκύλλοι Κορων. 5) Τὰ ὑπο-
λείμματα τῶν φαγητῶν ἢ τὰ ὁπωσδήποτε ἄχρηστα Θράκ.
(Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Ζουπάν.) 6) Τὸ ἀηδὲς τὴν γεῦσιν
ὕδατοβριθὲς ποτὸν ἢ φαγητὸν Πελοπν. (Κορινθ. Ὀλυμπ.)
Ρόδ. : Καφὲς 'πόπλυμα Ρόδ. Ἀποπλύματα μοῦ 'βαλες νὰ
φάω; Κορινθ. Τί φαεῖ ἐν' αὐτό; αὐτὸ εἶναι ἀποπλύματα!
Ὀλυμπ. Συνών. ξέπλυμα. 7) Ἀποπλύδι 2, ὁ ἰδ.
Στερελλ. (Ἀράχ.) : Δὲν τό 'χω 'ς τὸ νοῦ μου νὰ τὰ πῶ ἀπο-
πλύματα.

***ἀποπλύμιν** τό, ἀμάρτ. ἀποπλύμ' Πόντ. (Ῥφ. Σούρμ.
Τραπ. Χαλδ.) ἀποπλύμ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόπλυμα.

1) Μείγμα ἐκ τοῦ ὕδατος τῶν πλυθέντων μαγειρικῶν
σκευῶν, ὑπολειμμάτων τροφῶν καὶ φλοιῶν ὁπωρῶν παρε-
χόμενον ὡς τροφήν εἰς τὰς ἀγελάδας Πόντ. (Ῥφ. Τραπ.) :
Φάισο τὸ ζῶ τ' ἀποπλύμ' Ῥφ. 2) Εἶδος θερμῆς τροφῆς
ἀπὸ βρασμένα χόρτα παρεχομένης εἰς τὰ κτήνη ἀφ' ἐσπέ-
ρας Πόντ. (Σούρμ.) : Τὰ ζὰ ποῖσο ἀποπλύμ'. Συνών. πλυνμίν.

3) Ὑπολείμματα φαγητῶν Πόντ. (Χαλδ.)

***ἀποπλυμόπουλλον** τό, ἀποπλυμόπον Πόντ. (Ῥμερ.
Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόπλυμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-πουλλον.

Τὸ δι' οὗ ἐπλύθη τις : Ἄσμ.

Ἐλα, νύφε, μετ' ἐμένα, | μετ' ἐμὲν τὸν τδοπανίτζον,
γάλαν φά καὶ γάλαν πῖα, | γάλαν λοῦσον τὰ παιδία σ',
τῇ παιδί' σ' τ' ἀποπλυμόπα | λοῦσον τὰ δκυλλολάντζοπα μ'.

ἀποπλύσι ἡ, Θράκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. πλύσι.

Τὸ τέλος τῆς πλύσεως : Ἄσμ.

Νύφη μας καματερὴ | τοῦ Σαββάτου τὸ βραδύ,
τὴ Δευτέρα βάνει πλύσι | καὶ τὴν Τρίτῃ ἀποπλύσι,
τὴν Τετράδῃ τὰ ἀπλώνει | καὶ τὴν Πέφτῃ τὰ μαζώνει.

ἀποπλυσίδι τό, Ἄνδρ. Θράκ. (Ἀλμ.) Κρήτ. Πελοπν.
(Λακων.) ἀπουπλυσίδ' Σαμοθρ. 'ποπλυσίδι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπλένω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίδι.

1) Τὸ ἐκ τῆς πλύσεως πραγμάτων τινῶν ἀκάθαρτον
ὕδωρ Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Λακων.) : Ἐν τὰ ἐτδένωσες
τ' ἀποπλυσίδα τῷ ἐβρομήσασιν Κύπρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀποπλύδι 1. β) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου ἀνευ ἀξίας,
κατωτάτης τάξεως Σαμοθρ. : Μ' ἀφῆκε ἰμένα, ἄμ πά κι πῆι
καλύτερη; τ' ἀπουπλυσίδα μ' πῆι. 2) Ὑδωρ ἀνάμεικτον
μετὰ πιτύρων, παρεχόμενον ὡς τροφή εἰς τὰ ζῶα Ἄνδρ.

3) Πληθ., οἱ ἐκ τῆς ἀτελοῦς πλύσεως φορεμάτων σχη-
ματιζόμενοι ρύποι Θράκ. (Ἀλμ.)

ἀποπνοῖζω ἀμάρτ. ἀποπνοῖμαι Πόντ. (Ῥμερ.)
ἀποπνοῖσκουμαι Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. πνοή.

1) Κόβεται ἢ ἀναπνοή μου Πόντ. (Ῥμερ.) 2) Μέσ.
ἐξαντλοῦμαι, ἀποκάμνω Πόντ. (Σάντ.)

ἀποπνόισμα τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποπνοῖζω.

Ἐξάντλησις, κόπωσις.

ἀποποίου Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. ποῖον, δι' ὃ ἰδ. ποιῶ.

